

VÉLEMÉNYEK

RÉGIÓK BIZOTTSÁGA

85. PLENÁRIS ÜLÉS, 2010. JÚNIUS 9-10.

A Régiók Bizottsága saját kezdeményezésű véleménye – A KAP jövője 2013 után

(2010/C 267/03)

A RÉGIÓK BIZOTTSÁGA

- úgy véli, hogy a mezőgazdaság és az agrár-élelmiszeripari szektor stratégiai ágazat Európa számára, és hogy egy, az Európai Unión belül összehangolt közös mezőgazdasági és élelmiszerpolitikára nagyobb szükség van, mint valaha,
- nélkülözhetetlennek tartja a közösségi preferencia megőrzését Európa élelmiszer-függetlenségének és élelmiszer-biztonságának garantálásához,
- szükségesnek tartja az árak stabilizálását, valamint a termelés irányítását lehetővé tevő hatékony eszközök fejlesztését, amelyek biztosítják a termelők jövedelmének stabilitását,
- úgy véli, hogy egy új alapokra helyezett agrárpolitikának el kell hagynia mindenfajta egyenlőtlen bánásmódot az egyes termelési területek támogatási módozatai között,
- a történelmi referenciák elhagyása mellett javasolja a támogatás első szintjének (hektáronkénti egy-egyes kifizetések) eléréséhez szükséges környezetvédelmi minimumkövetelményeken túlmenően a környezetet és a természeti erőforrásokat leginkább kímélő termelési gyakorlatok és rendszerek ösztönzését és kiaknázását speciális kiegészítő ösztönző intézkedések segítségével,
- elengedhetetlennek tartja, hogy az európai közületi támogatások figyelembe vegyék az egyes mezőgazdasági üzemek foglalkoztatási helyzetét,
- úgy ítéli meg, hogy egy integráltabb, megfelelő szintű (például a hegyvidékeket és a szigeteket érintő) stratégia az állandó természeti hátránnyal küzdő régiók számára szükségesnek tűnik az e területekben rejlő potenciál teljes mértékű kiaknázása és az európai fellépés többletértékének kialakítása érdekében,
- arra is felkéri az Európai Bizottságot, hogy pontosabban definiálja a vidékfejlesztési és a kohéziós politika közötti kapcsolódási pontokat az egy adott területen belül meghozott hasonló jellegű intézkedések koherenciájának biztosítása érdekében,
- úgy ítéli meg, hogy a regionális szint bevonása alapvetően fontossá válik még akkor is, ha nélkülözhetetlen egy európai és nemzeti keret meghatározása;
- úgy ítéli meg, hogy a közös agrárpolitika számára olyan szilárdabbá és erősebbé tett költségvetést kell biztosítani a 2014 és 2020 közötti időszakra, mely elegendő a felmerülő kihívásokkal való szembenézéshez.

Előadó: René Souchon (FR/PES), Auvergne régió önkormányzatának elnöke

POLITIKAI AJÁNLÁSOK

A RÉGIÓK BIZOTTSÁGA

Összefüggés és tételek

mivel az európai mezőgazdaság helye és jövőbeni szerepe minden szinten elmélkedés tárgyát képezi,

1. úgy véli, hogy feladatai és prioritásai közé tartozik egy saját kezdeményezésű vélemény kidolgozása a 2013 utáni közös agrárpolitika alapelveivel és legfőbb irányelveivel kapcsolatban;

2. szükségesnek tartja a kívánt elvek és irányelvek körvonalazását, még mielőtt elkezdődne a politika költségvetésével kapcsolatos vita;

3. megállapítja, hogy a világnak jelenleg igen különböző és igen nagy mértékű kihívásokkal kell szembenéznie: a lakosság számának csökkenése, a vízforrások kezelése, a fosszilis és bányászott energiaforrások fokozatos kimerülése, a talajok legyengülése és a biodiverzitást fenyegető veszélyek valamint az éghajlatváltozás;

4. megjegyzi, hogy azok a kihívások, amelyek jelenleg a világ mezőgazdaságát érintik (a piacok illékonyasága, a mezőgazdaságban dolgozók jövedelmének csökkenése, a cserék világszintűvé válása, a demográfiai nyomás és a felemelkedőben lévő piacok által jelentett konkurencia, az egészségügyi krízishelyzetek megsokszorozódása, a legkisebb agrárgazdaságok fenntarthatósága és modernizációja, a talajok legyengülése, a fosszilis tüzelőanyagok elhagyása és helyettesítése, a mezőgazdasági tevékenység fenntarthatóságához kötődő környezetvédelmi, gazdasági és társadalmi tételek, különösen a hegyvidéki és az egyéb hátrányos helyzetű területeken stb.) nem csak a múltban merültek fel;

5. úgy véli, hogy a közös agrárpolitika új alapokra helyezése elengedhetetlen ahhoz, hogy az Európai Unió alkalmazkodni tudjon, miközben hozzájárul a jelenlegi vagy jövőbeli, az európai lakosságot és a vidéki területeket, illetve a városkörnyéki területeket érintő folyamatok kiterjedtségének és negatív hatásainak csökkentéséhez. Intelligens és fenntartható növekedést kell elérni a biztonságos élelmiszer-ellátás, a biodiverzitás, valamint a jó természeti és kulturális környezet érdekében. Az új alapokra helyezésnek az alábbi legfőbb tíz elven és irányelven kell alapulnia:

A. Az agrárpolitika közös politika kell, hogy maradjon

6. megállapítja, hogy az európai mezőgazdaság elsődleges feladata az élelmiszertermelés a tagállamok lakossága számára a méltányos verseny és a környezetvédelem biztosításával, és mindeközben az élelmiszereknek meg kell felelniük az élelmiszerbiztonságra, -minőségre és elérhető árakra vonatkozó szükséges egyéb követelményeknek is;

7. rámutat, hogy az uniós mezőgazdaság ezenkívül a piac által nem honorált, ám a köz számára hasznos tevékenységekkel is gazdagítja az európai társadalmat (területgazdálkodás, területrendezés, a környezet és a természeti erőforrások védelme, területi kohézió stb.), amelyek önmagukban is hozzáadott értéket jelentenek az egész Unió számára;

8. úgy véli, hogy a mezőgazdaság és az agrár-élelmiszeripari szektor stratégiai ágazat Európa számára, és hogy egy, az Európai Unión belül összehangolt közös mezőgazdasági és élelmiszerpolitikára nagyobb szükség van, mint valaha;

9. úgy véli, hogy el kell utasítani a közös agrárpolitika nemzeti hatáskörbe való – akár részleges – visszahelyezésére irányuló kísértést;

B. A közös agrárpolitikának biztosítania kell az európai élelmiszerbiztonságát és -függetlenségét

10. úgy véli, hogy az Európai Unió élelmiszerbiztonsága és -függetlensége a közös agrárpolitika két alapvető célkitűzése kell, hogy maradjon;

11. aláhúzza annak fontosságát, hogy az Európai Unió szintjén biztosítani kell a termelés megfelelő sokféleségét, minőségét és biztonságát, ügyelve arra, hogy ez optimálisan oszljon meg a tagállamok és a különböző régiók között, azok sajátosságainak megfelelően;

12. ezenkívül úgy véli, hogy az élelmiszer-ellátásbeli függetlenségre irányuló célkitűzés a mezőgazdasági termelés jelenleg veszteséges eseteinek elemzését kívánja meg, főleg a növényi fehérjékkel kapcsolatban;

13. úgy véli, hogy az európai mezőgazdasági termékek csak nehézségek árán lehetnek versenyképesek a világ bármely mezőgazdaságának termékeivel – amennyiben kizárólag a végső árat tekintik alapul –, figyelembe véve a termelési, szabályozási és fejlesztési költségeknél jelentkező eltéréseket;

14. elengedhetetlennek tartja tehát a közösségi preferencia megőrzését;

15. nagyban támogatja az Európai Parlament 2007/0088. sz. nyilatkozatát is, melynek értelmében ki kell vizsgálni a szupermarketek koncentrációjából eredő nyomás hatását, és ebből következően megfelelő intézkedésekre kell javaslatokat tenni;

16. szorgalmazza, hogy az EU-ban történő fogyasztásra szánt élelmiszerek esetében egységes és alapvető növény- és állategészségügyi, illetve környezetvédelmi szabványokat alkalmazzanak, akár uniós, akár harmadik országból származó termékről van szó;

C. A közös agrárpolitikának biztosítania kell a jövedelmek stabilitását

17. megjegyzi, hogy biztosítani kell az európai ellátás folyamatosságát;

18. úgy véli, elengedhetetlen, hogy a termelők megfelelő arányban részesedjenek termelésük hasznából;
19. úgy véli, hogy a foglalkoztatottság megőrzése a mezőgazdaság és az agrár-élelmiszeripar területén prioritás kell, hogy legyen;
20. szükségesnek tartja tehát az árak stabilizálását, valamint a termelés irányítását lehetővé tevő hatékony eszközök fejlesztését, amelyek biztosítják a termelők jövedelmének stabilitását, azonban ezek alkalmazásakor nagyon óvatosan kell eljárni;
21. úgy véli, hogy a termelésirányítási eszközök feladata, hogy csökkentsék a kereslet és a kínálat közötti túl nagy különbségeket, amelyek az árfolyam-összeomlások tényezői lehetnek;
22. úgy véli, hogy az árstabilizációs eszközök (visszavonási intézkedések, tárolás, az éghajlatbeli és egészségügyi kockázatokkal szembeni biztosítékok stb.) célja a piacok illékonyágával kapcsolatos hatások csökkentése;
23. úgy véli, hogy a WTO-val folytatott tárgyalások keretében megkötött általános megállapodás alapján le kell mondani a termékkiviteli támogatások eszközéről, valamint az exporttámogatás minden egyéb olyan formájáról, melyek a cserekapcsolatokat meghamisítják;
24. úgy véli, hogy a mezőgazdasági áraknak a mezőgazdasági termelési időszakokhoz igazított stabilitása alapvető fontosságú a termelési kedv fenntartásához és a termelési tényezők fenntartható megőrzéséhez;
25. arra kéri tehát az Európai Bizottságot, hogy mielőbb fogalmazzon meg intézkedési javaslatokat a termelésirányítási eszközök, valamint az árstabilizációs eszközök tekintetében;
26. úgy ítéli meg, hogy a versenyszabályoknak lehetővé kell tenniük az agrárszektorban, hogy a termelők, valamint a termelői és a szakmaközi szervezetek méltányos árakat tudjanak elérni tevékenységük ellenértéke gyanánt;
- D. *Egy közös agrárpolitikának a termelés összessége számára előnyösnek kell lennie, elő kell segítenie a mezőgazdasági gyakorlatok megváltoztatását, valamint a munkahelyteremtést és a fenntartható területhasználatot*
27. megállapítja, hogy a legutóbbi reformok során tapasztalt haladás ellenére a közös agrárpolitikát még mindig erős egyenlőtlenség jellemzi az egyes termények, sőt üzemek és területek számára megítélt támogatások terén;
28. úgy véli, hogy egy új alapokra helyezett közösségi agrárpolitikának tartózkodnia kell mindenfajta objektíven nem alátámasztható egyenlőtlen bánásmódtól az egyes termelési területeknek, valamint a különböző méretű és típusú gazdaságoknak és a különböző régióknak nyújtandó támogatás módozatait illetően;
29. ezenkívül megállapítja, hogy a közös agrárpolitika azokat a termelési módokat támogatta, amelyek nem kímélték kellőképpen a környezetet és a természeti erőforrásokat, annak ellenére, hogy a fosszilis energiaforrások és az ásványkincsek megfogyatkoztak, növekedett a növényvédőszer használata, a vízforrások szennyezettsége, a talaj termőképességének csökkenésével kapcsolatos kockázat, valamint az egészségügyi kockázatok;
30. úgy véli, hogy a mezőgazdasági termelési rendszereknek a jövőben takarékosabbnak kell lenniük a vízfelhasználás és a fosszilis energiaforrások tekintetében, kevesebb trágyát és növényvédőszerrel kell alkalmazniuk, valamint változatosabbnak kell lenniük, jobban kihasználva a növénykultúrák és az állattenyésztés közötti szinergiákat;
31. úgy véli, hogy a 2013 utáni közös agrárpolitikának azok támogatását kellene előtérbe helyezni; akik elsősorban a mezőgazdaságból élnek;
32. úgy véli, hogy a 2013 utáni közös agrárpolitikának elő kell segítenie ezt a változást, és támogatnia kell a mezőgazdasági termelőket a fokozatos átállásban;
33. szintén megállapítja, hogy a közös agrárpolitikát már évek óta az jellemzi, hogy a befektetések nagyobb támogatást kapnak a foglalkoztatásnál;
34. úgy véli, hogy a mezőgazdaság a jövőben is a foglalkoztatás alapvető forrása lehet;
35. végül megállapítja, hogy a KAP reformja olyan területi hatásokkal is járt, amelyek ellentétesek a mezőgazdasághoz kapcsolódó tevékenységek megőrzésére irányuló törekvésekkel a legérzékenyebb területeken;
36. úgy véli, hogy a 2013 utáni közös agrárpolitika újra egyensúlyba kell, hogy hozza a foglalkoztatás érdekében nyújtott támogatásokat a mezőgazdaság megőrzésével az érzékeny területeken, köztük a városkörnyéki területeken;
37. azt ajánlja, hogy 2013 után Európa teljes területén hajtás végre ezeket a kiemelt irányelveket, a történelmi referenciák fokozatos elhagyása mellett, és ezek helyett a hektáronkénti egységes kifizetéseket vegyék figyelembe, melyek szem előtt tartják a regionális összefüggéseket a termelési és szállítási költségek, a mezőgazdasági üzemek típusa, valamint a közjavak termelése tekintetében;
38. azt javasolja, hogy a hektáronkénti egységes kifizetéseket és más támogatásokat egyrészt a mezőgazdasági tevékenység tényleges gyakorlásától tegyék függővé, másrészt azok nagyobb mértékben és jobban függjenek a környezetkímélő, valamint a természeti erőforrásokat megőrző termelési módok alkalmazásától;
39. azt javasolja, hogy az európai köztámogatások vegyék figyelembe az egyes mezőgazdasági üzemek foglalkoztatási helyzetét, és kéri az Európai Bizottságot, hogy vegye fontolóra a támogatások maximális összegének üzemenkénti meghatározását;
- E. *A környezetet és a természeti erőforrásokat kímélő termelési rendszereket előtérbe helyező közös agrárpolitika*
40. úgy véli, hogy a környezet és a természeti erőforrások kímélése egyértelműen a közös agrárpolitika 2013 utáni átalakításának egyik fő irányelvét képezi;
41. úgy véli továbbá, hogy a gazdálkodókat ösztönözni és segíteni kell, hogy a környezeti szempontokat leginkább szem előtt tartó termelési rendszerekre álljanak át;

42. javasolja a támogatás első szintjének (hektáronkénti egységes kifizetések) eléréséhez szükséges minimumkövetelményeken túlmenően a környezetet és a természeti erőforrásokat leginkább kímélő termelési gyakorlatok és rendszerek (biogazdálkodás, az inputanyagok korlátozása, az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése, vízkészletek védelme, a biológiai sokféleség megőrzése, a táj védelme stb.) ösztönzését és kiaknázását speciális kiegészítő ösztönző intézkedések (például területi gazdálkodási szerződések) segítségével;

43. javasolja továbbá a környezetvédelmi szempontból különösen érzékeny övezetekben a közös agrárpolitika támogatási szintjeinek az ökológiai feltételeltséget szem előtt tartó szigorúbb követelményektől való nagy mértékű függővé tételét és ilyen irányú kiigazítását, elkerülve ugyanakkor, hogy a bürokratikus terhek aránytalanul váljanak;

44. a területekkel kapcsolatos kihívások és az azokra gyakorolt hatások tekintetében megerősíti azt a kérését, hogy vonják be a hagyományos és a géntechnológiával módosított kultúrák együtttermesztési módozatainak közösségi szintű meghatározásába;

F. *A közös agrárpolitika tekintetbe veszi a természeti és földrajzi hátrányokat (hegyvidékek, szigetek, alacsony népsűrűségű területek, legkülső régiók)*

45. megállapítja, hogy a hegyvidékek, szigetek vagy alacsony népsűrűségű területek, valamint az egyéb hátrányos helyzetűnek ítélt területek is speciális termelési feltételekkel rendelkeznek az állandó hátrányok miatt (lejtés, magasság, éghajlat, elszigeteltség, sovány talajok), valamint az egyedi társadalmi-gazdasági sajátosságaikból kifolyólag;

46. megállapítja, hogy mindezek egyszerre nehezé (alacsony gazdasági jövedelmezőség), a környezeti egyensúly (küzdelem a természeti kockázatok ellen, a biológiai sokféleség védelme, nyílt és változatos tájak biztosítása) és az e területekre vonatkozó vidékfejlesztés szempontjából ugyanakkor nélkülözhetetlené teszik a mezőgazdasági tevékenységet;

47. megállapítja egyébiránt, hogy jöllehet ezeknek a természeti hátrányokkal küzdő területeknek a mezőgazdasági termelése inkább a minőség felé irányul, az alacsony hozamok és a tartós többletköltségek megkülönböztetett figyelmet és kezelést tesznek szükségessé;

48. javasolja, hogy ez speciális kiegészítő pótlék formájában öltson testet a mezőgazdasági termelés fenntartásának és a közjavak nyújtásának támogatása érdekében, a közelséget, a környezet magas színvonalú védelmét és a területi, társadalmi és kulturális kohéziót szem előtt tartó megközelítés alkalmazása mellett;

49. megállapítja, hogy bár számos eszköz és közpolitika áll rendelkezésre, a szereplők magas száma megakadályozza a valóban összehangolt cselekvést, mely nélkülözhetetlen a mezőgazdasági termelők megtartásához a hegyvidékeken, a szigeteken vagy az északi területeken;

50. úgy ítéli meg, hogy egy integráltabb, megfelelő szintű (például a hegyvidékeket és a szigeteket érintő) stratégia az állandó természeti hátránnyal küzdő régiók számára szükségesnek tűnik az e területekben rejlő potenciál teljes mértékű kiaknázása és az európai fellépés többletértékének kialakítása érdekében, és ennek értelmében azt szeretné, ha a 2014–2020-as programozási időszakban teljes mértékben végrehajtanák az EUMS. 174. cikkét;

G. *Egy olyan közös agrárpolitika, melynek a mezőgazdaságra és az élelmezésre kell összpontosítania*

51. úgy ítéli meg, hogy a közös agrárpolitikának mindenekelőtt a mezőgazdaságra és az élelmezésre kell összpontosítania, és meg kell erősítenie a mezőgazdaságot az Európai Unió valamennyi régiójában;

52. megállapítja, hogy a második pilléren belül néha keveredés, sőt versengés tapasztalható a mezőgazdaság fejlesztését célzó intézkedések és a nem mezőgazdasági vidékfejlesztésre vonatkozó intézkedések között; szükségesnek tartja tehát az intézkedések e két kategóriája közötti határvonal pontosabb kijelölését; felkéri az Európai Bizottságot a vidékfejlesztési politika összességében pontosabb meghatározására; arra is felkéri az Európai Bizottságot, hogy pontosabban definiálja a vidékfejlesztési és a kohéziós politika közötti kapcsolódási pontokat az egy adott területen belül meghozott hasonló jellegű intézkedések koherenciájának biztosítása érdekében;

53. általánosságban hangsúlyozza a vidéki területek támogatásának fontosságát a területi kohéziós kritérium javára;

H. *Egy közös agrárpolitikának fejlesztenie kell végrehajtás egyes módozatait*

54. úgy ítéli meg, hogy a környezetet és a természeti erőforrásokat leginkább kímélő termelési rendszerek hatékony támogatása, a természeti és földrajzi hátrányok figyelembevétele, valamint a vidéki területek életminőségének és a helyi kezdeményezéseknek szánt kiemelt figyelem szükségessé teszik az intézkedéseknek és eszközöknek a regionális szinthez való igazítását;

55. elengedhetetlennek tartja a területi sajátosságok és a regionális politikai prioritások egyidejű figyelembevételét. Az utóbbiak ugyanis régióként rendkívül eltérőek lehetnek;

56. véleménye szerint változtatásokra van szükség a közös agrárpolitika végrehajtási és irányítási módozatai terén. Ezek nem támaszkodhatnak ezentúl kizárólag az európai és a nemzeti szint bevonására, ahogyan az még a tagállamok többségében történik;

57. úgy ítéli meg, hogy a regionális szint bevonása alapvetően fontossá válik még akkor is, ha nélkülözhetetlen egy európai és nemzeti keret meghatározása;

58. arra kéri egyébiránt az Európai Bizottságot, hogy gondolkodjon el a közös agrárpolitika első és második pillére között jelenleg meglévő határ helyes és megfelelő voltáról;

59. úgy véli, hogy fenn kell tartani és meg kell erősíteni a legkülső régiók érdekeit szolgáló egyedi intézkedéseket az agrárszektorban a POSEI programok keretében, hogy figyelembe lehessen venni a mezőgazdaság sajátosságait ezekben a régiókban, amelyek különleges nehézségekkel küzdenek a termelési és értékesítési többletköltségek miatt, valamint azért, mert csupán kevés lehetőség kínálkozik mezőgazdasági termékeik skálájának bővítésére;

60. kívánatosnak tartaná, ha a regionális intézkedések mellett több régióra kiterjedő és régiókon felüli tevékenységekre is sor kerülne, melyek kiegészítenék a régiók intézkedéseit;

61. megerősíti a szubszidiaritás elvének, mint konkrét adminisztrációs módozatnak a szerepét a polgárokhoz legközelebbi szinten;

62. úgy véli, hogy a 2013 utáni közös agrárpolitikának egyszerűnek kell lennie a gazdálkodók számára, és az európai polgárok számára is átlátható és érthető kell hogy maradjon;

I. *Egy olyan közös agrárpolitika, melynek javítania kell irányítási módozatain*

63. úgy véli, hogy a régiók és a vidéki közösségek már nem elégedhetnek meg csupán a társfinanszírozói szerepkörrel anélkül, hogy részt vennének a végrehajtás és a kezelés egyes irányvonalainak és módozatainak kiválasztásában;

64. megítélése szerint a közös agrárpolitika sikeres átalakítása ezentúl a regionális, sőt némely esetben a helyi szint bevonásának általánossá válásán keresztül valósul meg;

65. úgy véli, hogy napjainkban a regionális, sőt némely esetben a helyi szint az egyetlen, mely lehetővé teszi:

- egy hatékonyabb és jobban reagáló kormányzás létrehozását,
- a támogatásoknak a régiók mezőgazdasági, környezeti és területi sajátosságai függvényében történő irányítását,
- a közös agrárpolitika hatékony átértékelését a környezetet és a természeti erőforrásokat kímélő termelési rendszerek javára,
- a közös agrárpolitikából eddig túl kevés hasznot húzó mezőgazdasági termelési ágazatok (zöldség-, gyümölcs- és szőlőtermesztés) és termelési rendszerek (biogazdálkodás) támogatását,
- az új mezőgazdasági termelők letelepedését támogató politikáknak a regionális, sőt némely esetben a helyi összefüggésekhez való igazítását,
- a mezőgazdasági ágazatok és az agrár-élelmiszeripari vállalkozások közötti kapcsolat megerősítését,
- lerövidített forgalmazási utak kialakításának támogatását a mezőgazdasági termékek vonatkozásában,
- a közös agrárpolitika, illetve a regionális és kohéziós politika közötti nagyobb koherenciát,

- az európai terület kiegyensúlyozottabb és fenntarthatóbb fejlesztését.

66. úgy ítéli meg, hogy egy többszintű – európai, nemzeti, regionális – kormányzási keret felállítása elengedhetetlen feltétele a 2013 utáni közös agrárpolitika sikeres átalakításának;

J. *Egy olyan közös agrárpolitika, mely a felmerülő kihívásokkal való szembenézéshez szükséges költségvetéssel rendelkezik*

67. úgy véli, hogy a 2013 utáni közös agrárpolitika átalakítása nélkülözhetetlen ahhoz, hogy az Európai Unió szembe tudjon nézni az ezeken a rendkívül jelentős emberi, társadalmi, gazdasági, környezeti és területi következményekkel járó tevékenységi területeken jelentkező számos kihívással, továbbá hogy hatékonyabban járuljon hozzá az „Európa 2020” stratégiai dokumentumban meghatározott kiemelt feladatok (intelligens, fenntartható, inkluzív növekedés) teljesítéséhez, amiben az európai agrárszektornek nagyobb szerepet kell vállalnia, hiszen az EU számára stratégiai jelentősége van e prioritásokkal kapcsolatban;

68. megítélése szerint ez az átalakítás, melynek a környezetet és a természeti erőforrásokat kímélő termelési rendszerek kiemelt köztámogatásában is tükröződnie kell, jelentékeny erőfeszítéseket fog szükségessé tenni az alkalmazkodás, sőt a mezőgazdasági termelők átképzése és a termelési ágazatok átalakítása érdekében Európa valamennyi régiójában. Ebben az összefüggésben rendkívül fontos, hogy a tudományos világ továbbra is részt vegyen a mezőgazdaság fejlesztésében, és hogy úgy a KAP, mint az ahhoz kapcsolódó különböző lépések, intézkedések, ellenőrzések stb. kidolgozásában és végrehajtásában fokozott mértékben felhasználják a tudományos támogatást; A képzési intézmények lehetővé teszik, hogy a mezőgazdaság megújítására irányuló számos törekvést ténylegesen valódi, működőképes projektekre váltsák. Arra is szükség van, hogy ezeket a projekteket hatékonyan összekapcsolják az innovációs programokkal és alapokkal;

69. úgy véli, hogy az Európai Uniónak meg kell találnia az eszközöket ahhoz, hogy sikerre vigye ezt az átalakítást;

70. úgy ítéli meg, hogy ennek eléréséhez a közös agrárpolitika számára olyan szilárdabbá és erősebbé tett költségvetést kell biztosítani a 2014 és 2020 közötti időszakra, mely elegendő a felmerülő kihívásokkal való szembenézéshez;

Összegzés

71. emlékeztetni kívánja az Európai Bizottságot, az Európai Parlamentet és az Unió Tanácsát arra, hogy a közös agrárpolitika hozzáadott értékét, mint az EU 2020 stratégia kiemelt célkitűzéseinek eléréséhez való hozzájárulását, az alapján fogják megítélni, hogy képes-e:

- biztosítani Európa élelmiszer-függetlenségét és élelmiszerbiztonságát az egészséges, diverzifikált és minőségi mezőgazdasági termelés révén,

- stabil és elegendő jövedelmet biztosítani a mezőgazdasági termelők és az ágazatok számára a fenntartható munkahelyek megőrzésének és létrehozásának támogatása céljából,
 - hozzájárulni az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez és a biológiai sokféleség megőrzéséhez az ökológiai feltételek általánossá válása, valamint a környezetet és a természeti erőforrásokat leginkább kímélő termelési módok támogatása révén,
 - előmozdítani az Európai Unió belüli területi kohéziót a mezőgazdasági tevékenységek és a virágzó vidéki közösségek fenntartásának biztosítása mellett Európa valamennyi régiójában;
72. úgy ítéli meg, hogy kizárólag egy egyértelmű, hosszú távú irányvonalakon nyugvó és a szükséges pénzügyi eszközökkel ellátott közös agrárpolitika adhat esélyt az Európai Uniónak arra, hogy megválaszolja az előtte álló főbb kihívásokat.

Kelt Brüsszelben, 2010. június 9-én.

*a Régiók Bizottsága
elnöke*
Mercedes BRESSO